

tantos

Maig 2009

PROGRAMA PER AL FINANÇAMENT DE L'ESGLÉSIA

www.portantos.es

exemplar gratuït

Es poden marcar
al mateix temps
les dues caselles
en la Declaració
de la Renda

(continua a la p. 3)

IRPF exercici 2007

El SÍ
de 8.500.000
contribuents

I a més

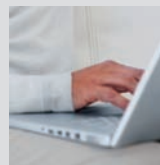
4

Entrevista
a Julián
Peña Ripado

6

El que l'Església
fa per una
societat en crisi

14

Acudir en la
bona direcció:
www.portantos.es

El sí de 8.500.000 contribuent**La resposta de tants**✎ **Redacció**

L'aposta decidida de la Conferència Episcopal el 2008 per fer conèixer, a través de la campanya «Per tants», tota la riquesa del compromís pastoral de l'Església ha estat un triomf rotund. Tot un èxit que es tradueix en els gairebé 500.000 nous declarants que han volgut donar suport a aquesta feina a través del senzill gest de marcar una X a la casella de l'assignació tributària de l'IRPF destinada al finançament de l'Església catòlica.

En xifres globals, vuit milions i mig de contribuents van secundar, en la declaració presentada el 2008, aquesta crida a comprometre's amb el ser i fer de l'Església. Gràcies a una estratègia de comunicació articulada sobre uns missatges clars i propers, molts ciutadans han descobert que tenien a les seves mans l'o-

portunitat de poder afegir-se, a través de la seva declaració de la renda i sense cap cost, al sosteniment econòmic de l'Església.

Però hi ha més. I és que l'objectiu de la campanya d'informar sobre l'insubstituïble treball que molts fan per tants ha arrelat també en el cor de nombroses persones que han optat per marcar al mateix temps la casella de l'assignació tributària destinada a l'Església i la destinada a altres fins d'interès social. Gràcies a això, són gairebé vuit milions i mig els contribuents espanyols que, en total, van destinar l'any passat el 0,7% dels seus impostos a finançar la missió de l'Església catòlica.

El resultat és esperançador, sobretot si es té en compte que en l'exercici 2007, declaració que fem l'any 2008, entrava en vigor un nou marc de finançament pel qual, d'ara endavant, l'Església deixa de rebre cap fons de l'Estat i passa a dependre exclusivament de les aportacions voluntàries realitzades pels ciutadans a través de l'IRPF i altres formes de col·laboració.

Són abundants, doncs, els motius per agrair la mà estesa de les moltes persones que, amb el seu senzill gest, han atès amb generositat la crida a comprometre's «per tants». Amb aquestes respostes s'obre un camí que, més enllà d'un gest puntual en el temps, urgeix eixamplar encara més per a transformar-lo en opció permanent. Perquè tots sabem que les necessitats de l'Església, com també les seves respostes, mai no són a termini fix. ❀

Coordinació

Juan José Beltrán
Miguel Ángel Jiménez

Disseny i maquetació

la factoria

Fotografia

Archivos propios
Yabel

Edició

Secretariat per a la
Finançament de l'Església

Conferencia Episcopal Española
Añastro, 1. 28033 MADRID
Tel: 91 343 96 23

Dipòsit Legal:

M-16055-2008

Co-laboren en aquest número:

Ángel Arriví
José Ignacio Rivarés
Jesús de las Heras
Fernando Giménez
Isidro Catela
Miguel Vinuesa
Olga Díaz
Silvia Meseguer
María Pellicer
Lucía Sánchez
Miguel Ángel Luque
Miguel de Santiago
Guillermo Navarro
Felicísimo Valbuena

dictum est

«El sistema actual que permet destinar a la Declaració de la Renda un 0,7% dels meus impostos a l'Església catòlica i un altre 0,7% a les ONG ha estat un avenç important pel que fa a llibertat, transparència i solidaritat.»

A. A. H.

Declaració de la Renda

Es poden marcar al mateix temps les dues caselles: un 0,7% per a l'Església i un altre 0,7% per a finalitats socials

✎ **Àngel Arrivi Diéguez**, Àrea de Comunicació de Càritas Espanyola

De cada 100 contribuents que el 2008 van marcar la casella de l'IRPF destinada al finançament de l'Església catòlica, més de 16 ho van fer de manera conjunta amb la dedicada a «altres fins d'interès social». Què significa, això?

Suposa, en primer lloc, que una part important de ciutadans fa ús de la possibilitat que ofereix l'actual sistema tributari de marcar al mateix temps en la declaració de la renda ambdues opcions, sense que això representi cap cost addicional per al contribuent.

En segon lloc, en elegir aquesta possibilitat, els contribuents estan indicant a Hisenda la seva voluntat explícita de destinar, sense cap cost afegit, una part del seu IRPF a ambdues opcions: un 0,7% al sosteniment econòmic de l'Església i un altre 0,7% a altres fins d'interès social. I en tercer lloc, significa que,

optant per aquesta modalitat, podem duplicar el nostre compromís «per tants». En marcar les dues caselles assumim de manera activa un compromís doble, ja que no sols contribuïm a sostenir la missió pastoral de l'Església, sinó que estem enfortint simultàniament l'acció activa contra la pobresa i la pre-

rietat social que realitzen organitzacions d'identitat eclesial inequívoca, com Càritas o Mans Unides, que reben cada any una part important dels fons de l'IRPF recaptats a través de la casella d'«altres fins d'interès social». De nosaltres depèn. Sense que ens costi res i amb un sol gest, podem multiplicar per

dos la nostra col·laboració: amb la missió de l'Església i amb l'opció preferencial pels pobres que el conjunt de la comunitat cristiana desenvolupa a través de la feina modelica de les organitzacions d'acció social vinculades a l'Església.

Per tants, per tots

Ells poden continuar ajudant-ne tants perquè posem la X en la nostra Declaració

L'última Campanya de la Declaració de la Renda, la de la primavera de 2008, corresponent a l'IRPF de 2007, va llançar unes dades esperançadores sobre el reconeixement serà de la tasca que realitza l'Església enmig del nostre món: gairebé un 1% més de persones han volgut destinar una part dels seus impostos a l'Església. Des del canvi en el sistema en l'assignació tributària, del 0,52% al 0,7%, l'Església va passar a dependre en exclusiva del nombre de persones que decidissin destinar-li una part dels seus impostos.

Tant en Esglésies petites, com la de Ceuta, com en grans diòcesis, com Madrid, s'ha experimentat un augment en els percentatges. Cal valorar en aquest augment l'esforç que han fet les diferents diòcesis i parròquies a tota la geografia nacional per fer conèixer el canvi en el sistema de finançament i per conscienciar tota la societat del bé social que l'Església representa. Moltes vegades es parla de l'Església com si la tinguéssim lluny. Però l'Església som tots aquells que formem la comunitat dels fills de Déu. Si parlem

malament de l'Església, en el fons, estem parlant malament de nosaltres mateixos. Darrere tot el que l'Església realitza cal veure-hi tantes persones que han lliurat la seva vida en bé dels altres i en l'anunci de l'evangeli. Sense l'ajuda de tots en marcar la X ells no podrien continuar duent a terme la seva feina.

Aquestes xifres parlen de generositat, parlen de desprendiment, parlen del reconeixement de la feina que l'Església realitza, parlen, en definitiva, de caritat. Per això hem de donar les gràcies a tots aquells que han marcat la X en la seva declaració. A més, estem novament en situació de ser generosos. Si fem nosaltres la Declaració, hem de posar la X; si ens la fan altres persones, els hem de demanar que ens marquin la X en els nostres formularis i, també, hem d'animar perquè hi hagi més persones que marquin la X en la seva Declaració. Que no hi pugui haver ningú que per descuit o per desconeixement no dediqui una part dels seus impostos a la tasca de l'Església i a altres fins socials.

l'entrevista

Julián Peña Ripado, ecònom de l'Arxidiòcesi de Mérida-Badajoz

“Hi ha un gran desconeixement de la feina de l'Església”

«Hi ha un desconeixement generalitzat de la feina real que fa l'Església.» Julián Peña Ripado, 44 anys, ecònom de l'arxidiòcesi de Mérida-Badajoz, no admet concessions en aquest tema. «Hi ha un coneixement superficial basat en imatges i prejudicis del passat, amb una visió desenfocada de la realitat.» Casat i pare de sis fills, aquest llicenciat en Ciències Econòmiques i Empresariales és, des de 2006, el responsable dels comptes de la diòcesi extremeña, que figura en els llocs capdavaners pel que fa a contribuents que assignen a favor de l'Església.

✎ **José Ignacio Rivarés**,
redactor d'ECCLESIA

Abans que res, d'on neix la seva vinculació a l'Església?

De sempre. Vaig néixer en el si d'una família creient, i això em va permetre participar des de la meua infància i adolescència en grups parroquials, on vaig conèixer sacerdots, religioses, seglars i moviments que em van ajudar a madurar en la meua fe i a descobrir la importància de la coresponsabilitat, per la

qual tots els qui formem la comunitat som responsables del seu funcionament.

Com es finança una diòcesi com la de Mérida-Badajoz?

—Doncs, principalment, gràcies als fidels. L'aportació directa d'aquests a través de col·lectes, donatius i quotes representa exactament un 47% del total. La segona font per quantia (un 25% dels recursos) la constitueix el fons comú interdiocesà (assignació tributària). Les subvencions, tant d'entitats oficials

com privades, suposen un 13% del total, i el rendiment del patrimoni, un 3%. El 12% restant prové de les retribucions que perceben els sacerdots per l'exercici de càrrecs d'assignació o delegació episcopal en organismes no diocesans, tant públics com privats (professors, capellans, etc.)

Potser hauria d'explicar més detalladament això últim...

Sí, clar. A la nostra diòcesi es va instituir fa vint anys el Fons per al Sostiniment del

Clergat. Es tracta d'un fons que posa en comú tots els ingressos destinats a la remuneració del clergat. És a dir, un sacerdot que faci classes en un col·legi, institut o universitat, o que sigui capellà sanitari o penitenciari, lliura al fons la nòmina que rep per aquest treball i després percep el que li correspon un cop s'ha fet el repartiment amb la resta de sacerdots. Els sacerdots, per tant, cobren pel desenvolupament de la seva única activitat —el sacerdoci—, amb independència que algunes de les feines que se'n deriven (classes, capellanies, etc.) siguin retribuïdes.

Noten els comptes diocesans la crisi econòmica que patim?

Sí, perquè, com ja he dit, depenen en un percentatge molt alt de l'aportació dels fidels i, lògicament, aquestes també s'estan reduint. Igualment, els ingressos per subvencions i ajudes d'entitats privades, sobretot els que tenen el seu origen en l'obra social de caixes d'estalvis, estan sent retallats. Això ens obliga a ser encara més austers en les nostres despeses, i

més eficients a l'hora de treballar.

Quins són els programes pastorals més importants de la diòcesi i amb quin finançament compten?

Oferim especial atenció pastoral a tres camps: la família, la formació del laïcat, en especial dels catequistes, i l'acció missionera davant els allunyats. Aquests són els objectius preferencials del pla pastoral diocesà i sobre ells ha girat la realització de diferents congressos i activitats. A nivell assistencial, he de destacar els programes de drogodependències, persones sense llar, immigrants, animació de comunitats cristianes (voluntariat i formació), comerç just i desenvolupament sostenible, i Fons Diocesà de Solidaritat (projectes al Tercer Món). La major part de les

activitats són sufragades per les aportacions dels fidels, intervenint de manera important en les de nivell assistencial les subvencions oficials i d'entitats privades. Ara estem embarcats també en una molt important rehabilitació i remodelació del complex del Seminari diocesà.

En l'última declaració de la Renda, corresponent a l'IRPF de 2007, el nombre d'assignacions a favor de l'Església catòlica s'ha incrementat en

gairebé mig milió. S'està en el bon camí?

Crec que sí. El mateix canvi en el model, suprimint les ajudes directes de l'Estat, ha donat una major credibilitat i acceptació al sistema de l'assignació, propiciant alhora una major implicació, tant dels creients com dels contribuents que, sense ser-ho, valoren positivament la feina de l'Església, com ho demostren els resultats. Les campanyes d'informació realitzades per la Conferència Episcopal (CEE) han col·laborat de manera

essencial en aquest afer. Des que es va establir aquest sistema, la nostra diòcesi ha estat en els primers llocs en el nombre de contribuents que assignen a favor de l'Església.

Estan començant els espanyols a conèixer ara la feina que fa l'Església?

Crec que hi ha un desconeixement generalitzat de la feina real que fa l'Església. I moltes vegades, el que hi ha és un coneixement superficial basat principalment en imatges i prejudicis del passat que ofereixen una visió desenfocada de la realitat. Tant les campanyes informatives realitzades per la CEE com l'esforç que s'està fent a nivell diocesà per explicitar les activitats realitzades i els fons destinats per portar-les a terme estan produint un canvi en la imatge percebuda pels espanyols.

Com valora la feina de l'Església en camps com la sanitat, l'educació, la cultura, etc.?

Són camps en què històricament l'Església hi ha estat present d'una manera solidària. En molts d'ells, la seva feina ha estat imprescindible, pel fet de ser única, i en altres importantíssima, així com també complementària. L'Església està en primera línia sempre que hi ha necessitats en els camps social, assistencial, cultural, etc.

Creu vostè que aquesta feina és coneguda? I està suficientment reconeguda?

És possible que moltes vegades passi desapercibuda, potser per haver existit sempre, o potser per ser una tasca callada i sense afany de protagonisme. Però valori vostè mateix aquesta tasca. Aquests són els números:

L'Església assisteix més de 200.000 immigrants, educa més de 400.000 nens i joves, dels quals 55.000 necessiten educació especial, i atén més de 25.000 orfes,

57.000 ancians, i nombroses persones privades de llibertat en 82 centres penitenciaris. A més no hem d'oblidar que l'Església treballa cada dia en més de 200 centres hospitalaris, 876 cases per a ancians, malalts crònics, invàlids i minusvàlids, en més de 900 orfenats i centres per a la tutela de la infància, a 321 guarderies, a 365 centres d'educació especial, a 144 centres de caritat i socials, etc.

Què els diria vostè a aquelles persones que, bé per deixadesa, bé per altres raons, continuen sense marcar la X a la casella destinada a l'Església en l'imprès de la declaració?

En primer lloc, els recordaria que no marcar cap casella ja suposa prendre una decisió, ja que així estan renunciant a decidir a què volen destinar una petita part dels seus impostos. I en segon lloc, els demanaria que abans de complimentar l'imprès s'informessin bé de la feina de l'Església. Que puguin continuar fent aquesta tasca dependrà de contribucions com les seves. Tant la CEE com les diferents diòcesis estem treballant perquè les dades sobre els fons rebuts i el seu destí siguin tan clars i accessibles com sigui possible.

Marca la X a favor de l'Església en la teva Declaració de la Renda.

Un gest que val molt i no et costarà res.
www.portantos.es

Sabies que...?

23.000

parròquies són les que, distribuïdes per tota la geografia espanyola, acullen els qui s'hi acosten per demanar ajuda.

Font i elaboració: OESI/06

El que l'Església fa per una societat en crisi

Nous ressons del “doneu-los menjar vosaltres mateixos”

«L'empresa privada més gran no arriba a unir tres mil treballadors» —indicava el cardenal Amigo—, «malgrat que a l'Església només els jesuïtes i els salesians donen treball a més de cinc persones.» ¿I quants més a la resta de la vida consagrada a Espanya en els seus serveis socials, caritatius, assistencials, educatius? ¿I quants als col·legis diocesans, als albergs, a les residències d'ancians de l'Església, a les nostres catedrals i museus, als hospitals dels religiosos i de les religioses? «Quan un immigrant arriba a una ciutat espanyola, la primera cosa que fa és cercar el campanar de l'Església i anar-hi perquè l'acullin i l'orientin sobre com, on i de què pot viure», declarava en recent roda de premsa el bisbe José Sánchez, que d'immigrants en sap una estona.

Que què fa, sí, l'Església a favor d'una societat en crisi: ofereix llocs de treball, dona exemple amb els seus sous austers i amb els seus milers de voluntaris altruistes, acull i serveix els necessitats i ens demana un examen de consciència per a saber quines són les causes de la crisi econòmica que ens afligeix per tal de projectar-hi les seves solucions. I així prolonga en el temps el manament del Senyor, avui amb els seus nous ressons: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.»

dictum est

«L'Església se sosté amb la participació de tots els catòlics. Són necessàries, doncs, totes les mans i el cor de tots per a construir dia a dia aquesta gran família diocesana.»

F. G. H.

➤ **Jesús de las Heras Muela,**
director d'ECCLESIA i
d'ECCLESIA DIGITAL

Interpel·lació sobre la realitat

«Per sortir de l'actual crisi econòmica cal responsabilitat, solidaritat, austeritat i esmenar abusos», afirmava el flamant president dels Estats Units d'Amèrica en el seu discurs de presa de possessió del Govern del principal país del món. Aquesta cita bé podríem trobar-la també i prèviament en nombroses cartes pastorals dels nostres bisbes, que des de començaments de la passada tardor estan alertant sobre les causes i les arrels de la crisi econòmica i el seu veritable substrat en una crisi moral que ha idolatrat els diners.

A l'alba de la crisi, a l'obertura del Sínode dels Bisbes dedicat a la paraula de Déu, ja ens prevenia en el mateix sentit el papa Benet XVI en reflexionar sobre la importància que el nostre món atorga als béns materials. «Apparentment» —subratllava encertadament el Papa— «aquestes són les vertaderes realitats. Però

tot això un dia passarà. Ho veiem ara amb la caiguda dels grans bancs: aquest diner desapareix, no és res. I així totes aquestes coses que semblen la realitat vertadera amb què comptar, i que són realitats de segon ordre.» «Qui construeix la vida sobre aquestes realitats» —subratllava profèticament el Papa—, «sobre la matèria, sobre

l'èxit, sobretot el que sembla ser, construeix sobre sorra. Només la paraula de Déu és el fonament de tota la realitat, és estable com el cel i més que el cel, és la realitat.»

I, en efecte, la primera contribució de l'Església a una societat en crisi és cridar l'atenció sobre les seves causes. Aquesta contribució és no sols una interpel·lació necessària a la consciència de tots i cadascú, sinó la font i la base de la seva solució. No es podrà sortir de la crisi sense reconèixer els errors comesos, sense anar a les seves raons profundes, sense una «conversió» sobre aquesta manera suïcida com ha viscut la nostra societat, autosatísfeta, envanida, insolidària, àvida i opulenta.

La canya de pescar i el peix

«No donis un peix a qui no té menjar; dóna-li una canya de pescar perquè sigui ell mateix qui pugui sortir de la seva indigència», diu una màxima de l'assistència social i la tasca caritativa. La nostra Església educa, sensibilitza, recapta i destina recursos perquè tothom tingui la seva «canya de

pescar», però, per la seva part, dóna el peix —el nostre pa de cada dia— al necessitat.

El 2007, abans, de la crisi, només Càritas Espanyola, a través de les seves accions d'ocupació, va generar més de catorze mil llocs de treball. En els seus cursos de formació laboral van participar a més un 73% de dones

—dues terceres parts dels pobres són dones—, la majoria joves i immigrants.

Mans Unides no sols dóna el pa i l'aigua en els racons més oblidats i desolats de la humanitat, sinó que obre pous pertot arreu, treballa en projectes agrícoles i ramaders, promou escoles, orfenats, dispensaris i hospitals, serveix de manera magnífica i pionera en centres de formació comunitària i laboral com ningú pel desenvolupament de la dona.

Aquesta organització, ara que fa les nocces d'or, quan va declarar la guerra contra la fam en el món no es va omplir de paraules boniques, plantejaments maniqueus i grans proclames, sinó que es va posar mans —mai millor dit— a l'obra. I en el seu mig segle d'existència ha escomès més de 3.500 projectes sanitaris, 3.000 de promoció a la dona, prop de 4.000 iniciatives de promoció i desenvolupament agrícola, al voltant de 6.000 obres socials i gairebé 8.000 d'educatives. Va declarar la guerra a la fam i ens va fer partícips del seu projecte perquè combatre la fam és —com diu el lema de la campanya d'enguany— projecte de tots. Mans Unides encara no ha conclòs la seva batalla contra la fam. Hi ha encara en el nostre món prop de mil milions de persones —la meitat nens— que pateixen i moren de fam. Però el nostre món és menys injust gràcies a Mans Unides, que destina el 93,9% dels seus recursos als fins propis de la institució —eradicar la fam: el peix i la canya de pescar—, i només el 6,1% a administració i estructura. Quantes institucions com Mans Unides, com Càritas, poden presentar uns comptes

així? Quantes d'elles estan tan nodrides de voluntaris?

“De franc ho vau rebre, doneu-ho de franc”

I és que l'Església catòlica no és una institució per a ella mateixa. És una institució per als altres. Al servei de l'Evangeli, seguint el model del seu Senyor i Mestre, l'Església existeix per a atendre i servir una humanitat sempre necessitada d'amor i de veritat, ara —a Espanya i a Oc-

del nostre món.

L'Església dóna així de franc el que de franc ha rebut. Prop de dos milions de persones són ateses directament per l'acció assistencial de l'Església al nostre país. Pel que fa a aquest tema, disposem de 200 centres hospitalaris, entre ambulatoris i dispensaris, 876 cases per a ancians, malalts crònics i discapacitats, més de 900 orfenats, 321 guarderies infantils, 365 centres d'educació, 144 centres de caritat, 300 consultoris per a la defensa de la vida i de la família. Som presents en 82 centres penitenciaris, 73 centres per a l'acollida de reclusos en llibertat provisional, 54 centres per a l'atenció a toxicòmans i 24 centres per a l'atenció a malalts de SIDA.

Hi ha 2656 col·legis concertats i 200 centres d'educació universitària. El nombre d'alumnes educats en centres concertats és d'1.400.000. Els col·legis concertats de l'Església estalvien a l'Estat gairebé tres milions d'euros (2.920 milions). Segons les dades del Ministeri d'Educació i Ciència (curs 2002-2003), una plaça en un col·legi públic té un cost anual de 3.518 euros, mentre que en un centre concertat aquesta mateixa plaça costa a l'erari públic 1.841 euros.

Sí, a una institució com l'Església catòlica val la pena ajudar-la sempre, i màximament ara, amb un gest senzill que no costa res: la X a la casella corresponent de la declaració de la renda. És un gest que no costa res: la X a la casella corresponent de la declaració de la renda. És un gest que no costa res i val molt per a tants i tants que amb prou feines tenen res.

en directe

Antonio Jesús Guzmán, párroco de El Morche, Málaga

“A la meva parròquia em diuen *el capellà de la tele*”

Redacció

Han passat ja uns mesos des del rodatge de l'espot per a televisió, ¿creus que ha influït la teva intervenció en la consciència a la diòcesi de Màlaga i a la teva parròquia sobre que els catòlics han de ser els

primers a sostenir i finançar tota l'activitat de l'Església?

Crec que una mica sí que hi ha influït. De totes maneres a la nostra diòcesi de Màlaga la gent està bastant conscient sobre el manteniment de la seva parròquia. És missió de tots mantenir l'Església.

De tota la feina de l'Es-

glésia, què és el que més destacaries?

De la feina que l'Església du a terme enmig del món, jo destacaria la seva missió de donar a conèixer Crist en tot lloc, i molt especialment entre els pobres materials i espirituals. És en aquest lloc on avui es nota que l'Església és un gran testimoni de lliurament i d'amor. La llàstima és que la gent no descobreixi

que quan l'Església realitza aquesta feina, és el Senyor mateix qui vol fer-se present i ajudar a qui ho necessita.

Com explicaries amb paraules a la societat d'avui la realitat de l'evangeli i de l'Església?

L'única forma que se m'acut per explicar-ho és Crist. Qui coneix Crist, el Senyor, coneix l'evangeli i coneix l'Es-

glésia. I crec que és innegable que tots hem sentit parlar de Jesucrist. Jo invito que no ens quedem a haver sentit parlar d'ell, sinó que aprofundim en el seu coneixement.

Com creus que veuen l'Església els pobres, els necessitats?

Crec que la majoria veuen en ella un lloc on saben que poden ser ajudats. La meua experiència fins al moment ha estat que s'acull tothom qui ve, i intentem ajudar-los sempre dins les nostres possibilitats. Som una parròquia pobra, però la gent es bolca en els pobres i necessitats.

On diries tu que hi ha la clau de la campanya «Per tants que necessiten tant»?

Per a mi la clau es troba a presentar la feina que es fa a l'Església, que la gent comenci a descobrir que l'Església no són els capellans i les monges, sinó que la formem tots els batejats i que tots hem de prendre part a mantenir aquesta gran feina.

Per què els catòlics són els primers, encara que no els únics, responsables del finançament i el sosteniment de l'Església? Per què no són els únics?

Els catòlics som els primers responsables perquè creiem en Crist, creiem que és necessari que tothom pugui conèixer el missatge de vida, esperança i amor que va deixar a la seva Església, i hem de ser conscients que això sí és bo cal que ho comuniquem a tot el món.

I no som els únics que la

La parròquia d'El Morche vista per seu rector

La Parròquia d'El Morche és una església construïda amb pedres vives. La major riquesa que tenim és la gent que forma la Parròquia.

Jo fa poc temps que hi sóc, pràcticament set mesos. Però puc dir que és una parròquia viva.

La Parròquia de Santiago El Mayor d'El Morche va ser erigida l'any 1947. Aquest primer temple va ser construït gràcies a la col·laboració de tots els veïns, cadascú va aportar el que va poder, des dels materials fins al seu treball físic, perquè El Morche pogués tenir una església digna on poder viure la fe.

Però al llarg del temps aquesta edificació va començar a patir problemes d'humitat, i ruptura dels sostres, la qual cosa va fer que s'intentés per tots els mitjans recuperar, encara que al final, la comunitat va decidir que no es podia invertir més diners en reparacions, i per això va decidir construir un nou temple que pogués acollir més persones —ja que El Morche havia crescut molt— i fos més funcional; però sobretot fos un lloc digne per a viure la fe.

El nou temple, amb una capacitat molt més gran que l'anterior, compta amb deu sales per a les catequesis i activitats, un sala d'actes, sagristia, despatx i casa parroquial. Amb el projecte arriba la il·lusió de continuar lluitant perquè la parròquia sigui lloc de trobada, casa de tots.

Aquesta població que pertany al municipi de Torrox s'estén des dels límits del riu Güi fins a la casa dels balcons, ocupant una gran extensió en què es troben, entre d'altres, els nuclis veïns de La Carraca, Los Llanos o la Generación del 27.

El lema de la programació parroquial és «Viure, créixer i evangelitzar en comunitat, construint un temple nou». Ara tots caminem en la mateixa direcció, fent un gran esforç per pagar el nou temple ja que tenim una hipoteca de 6.400 € al mes, i com a tots també a nosaltres ens ha arribat la crisi, i continuen fent falta persones generoses que vulguin contribuir amb la feina que la nostra parròquia d'El Morche realitza, i així, junts, formar una comunitat parroquial que visqui empeltada en Crist.

mantenim, perquè hi ha gent no creient que és capaç de descobrir que aquest misatge de vida, esperança i amor, l'Església l'està portant pel món, i per això també ajuden amb el seu diners l'Església.

Quines són les accions que més destacaries que realitza la teva Parròquia en bé de la societat?

El que més destacaria és la feina que fan les persones voluntàries de Càritas, que són capaces d'acollir amb un gran afecte tothom qui ve, i es desviuen per ajudar-los. Encara que també destacaria que a la nostra parròquia cadascun dels seus membres assumeix el seu propi compromís amb el seu entorn d'amics, familiars i veïns i estan sempre atents a les necessitats perquè tots com a parròquia puguem ajudar.

Una altra gran feina que es realitza és la visita als malalts. Tenim un petit grupet de dones que acompanyen en la malaltia. Aquesta tasca la majoria de les vegades passa desapercebuda, però elles ho fan amb el màxim d'afecte i entrega.

I per últim, la nostra parròquia va haver de construir una església nova per poder donar cabuda a més persones i perquè fos més funcional i estigués més disponible.

Isabel Muñoz, protagonista en la campanya "Per tants"

De missionera en Rússia a protagonista de la campanya "Per tants"

Em dic Isabel Muñoz, sóc de Ciudad Real, fa 20 anys que formo part de la Fraternitat Missionera Verbum Dei i aquest any he estat invitada a participar en l'anunci televisiu de la campanya «Per tants».

La major part de la meua vida missionera ha transcorregut a Rússia. Allí, la nostra primera feina va ser atendre els catòlics de parla hispana. Molts d'ells eren estudiants que van arribar a la

Unió Soviètica becats per poder conèixer la ideologia comunista i després transmetre-la als seus països.

En arribar a aquest país em vaig trobar amb una societat profundament religiosa, de grans ideals i cor càlid. Setanta anys de mentalització comunista no havien aconseguit acabar amb la seva set de Déu. Després de la caiguda del règim, la gent va acudir en massa a les esglésies a batejar-se.

Molts sentien en el seu in-

terior el desig de creure. Em va impressionar moltíssim un enginyer naval ateu que em va regalar una creu que ell mateix havia tallat en fusta i em deia: «Jo no crec, però quan preguis davant d'aquest Crist, demana-li per mi.» Aquesta és una de les coses que més agraeixo a Rússia, que m'ha fet descobrir amb profunditat el valor i la importància de la fe. Un jove em deia: «Jo no crec en Déu, però si cregués seria l'home més feliç del món, perquè sabria que hi ha algú allí dalt a qui li importa la meua vida, que es preocupa per mi.» La fe és un do d'inestimable valor.

Algunes persones em van explicar com, en l'època soviètica, havien comprat un Nou Testament d'amagat per poder entendre els quadres que veïen a l'Hermitage. La cultura va ser una de les grans transmissores de la fe. Nosaltres ens vam centrar en la formació de persones del lloc que poguessin col·laborar en aquesta Església naixent, els uns al capdavant de

Càritas, els altres a Radio María. També vam treballar en l'assessorament del centre de la família i en la formació de catequistes.

Un altre gran repte va ser el treball amb professors universitaris i estudiants. Molts professors sentien el desig de poder transmetre als seus alumnes no sols coneixements sinó també uns ideals pels quals viure, un sentit per a les seves vides que no passés necessàriament pels diners.

Aquest treball a la Universitat va estar acompanyat pel compromís social, sobretot amb els més desfavorits. Rússia té als seus carrers quatre milions de vagabunds. Un dia era a l'estació de Moscou esperant el tren per anar a Sant Petersburg a les dues de la matinada i vaig veure com la policia treia tots els vagabunds que intentaven dormir a l'estació. Al carrer la temperatura era de 20° sota zero. En veure allò vaig entendre que la nostra missió allí no té sentit si no porta a una transformació social.

Sobre la campanya de comunicació per al sosteniment econòmic de l'Església

☞ **María del Pilar Vázquez Muñoz, crítica d'art**

La Campanya publicitària que la Conferència Episcopal Espanyola ha portat als mitjans de comunicació audiovisuals és una de les més intel·ligents que he vist en els últims anys.

Aquesta campanya consta de quatre anuncis. Són un exercici de creativitat molt interessant. M'imagino que el seu o els seus autors es van plantejar una pregunta fonamental: «De quantes maneres podem mostrar la lletra X?» Els professors que vulguin ensenyar creativitat als seus estudiants, de qualsevol nivell, podrien posar com a exemple aquests vuitanta segons que duren en total els quatre anuncis. La X apareix en llocs tan diferents com en el fons de l'aigua, en una camisa T, en una pissarra, en un estenedor de roba i així fins a més de deu llocs distribuïts en els anuncis.

Els aficionats a la música poden dir que aquests anuncis

desenvolupen variacions sobre un mateix tema.

Veïem tot l'anterior a la banda visual de l'anunci.

Alhora, estem escoltant, contínuament, però sense cansar-nos, el «Per tants» i, com a conclusió, «Marca la X a la casella de la teua declaració de la renda».

Amb això els quatre anuncis informen, motiven i instrueixen sobre com i on cal marcar la X en la declaració de la renda. I ho fan amb ritme i, alhora, amb força, cridant al compromís amb l'acció.

Per descomptat, crec que no podem demanar més a aquests anuncis. Bé, sí, que els seus autors els presentin a algun concurs sobre els millors anuncis de l'any.

També aquí l'Església ha d'esforçar-se perquè la vegin. No es poden amagar aquests anuncis sota una mesura. Això és el que aconsellava Jesucrist.

El futur del finançament de l'Església catòlica a Espanya

✚ **Fernando Giménez Barriocanal**, vicesecretari per a Afers Econòmics Conferència Episcopal Espanyola

El nou sistema d'assignació tributària, posat en marxa el 2007, els primers resultats del qual hem conegut fa poc, suposa un canvi fonamental en el finançament de l'Església. Són ara únicament els contribuents, i no l'Estat, els que decideixen quina part dels seus impostos de la renda es destinen al sosteniment de l'Església. Els resultats obtinguts el primer any poden jutjar-se satisfactoris, ja que l'increment de diners permet compensar la pèrdua de l'exempció per IVA i el fet de no disposar ja del possible complement pressupostari. Ara bé, és important conèixer que l'Assignació Tributària suposa una petita part de les necessitats econòmiques de les diòcesis espanyoles. Segons les dades disponibles, de cada 100 € de despeses de sosteniment menys de 25 €

són coberts per l'Assignació Tributària.

D'on surt la resta? Quin és el futur del finançament de l'Església? Sens dubte, la partida més important és la de les aportacions directes dels fidels, ja sigui mitjançant col·lectes ordinàries i especials, estipendis, subscripcions periòdiques, etc.

Si parlem de futur del finançament hem de pensar, necessàriament, en la implicació directa dels fidels. Són molts ja els fidels que han adquirit un compromís periòdic d'aportació a la seva parròquia, a la seva diòcesi, etc., però encara resulta insuficient.

Cal que cada família, en funció de les seves possibilitats, amb esperit de generositat i comunió de béns, reflexioni sobre quina part dels seus ingressos han d'aportar per a la

vida de l'Església. No es tracta únicament de tirar unes monedes a la safata, com a gest d'ofrena, és quelcom més. En la primera comunitat cristiana «tots els creients vivien units i tot ho tenien al servei de tots; venien les propietats i els béns per distribuir els diners de la venda segons les necessitats de cadascú» (Ac 2,44-45).

L'aportació generosa a l'Església no és només una necessitat perquè l'Església pugui realitzar una feina, és una necessitat per al propi cristià. El gest de posar a disposició part dels meus béns, dels meus diners, a favor de l'Es-

glésia, ens acosta més a Déu, ens permet compartir i viure plenament la vida de l'Església com un membre actiu seu. La vocació de l'Església d'anunciar l'evangeli, viure la fe i donar-se als altres reclama

***“Els creients
vivien units
i tot ho te-
nien al ser-
veï de tots”
(Ac 2,44)***

a tots els fidels un gest concret de compromís i de col·laboració a través de les diferents possibilitats de cada moment. Les col·lectes continuen sent un instrument eficaç. Això no obstant, de cara a organitzar ac-

tivitats, cal comptar amb uns ingressos estables. La calefacció, el telèfon, la llum, cal pagar-los cada mes. Per això és necessari, cada cop més, un suport sostingut i periò-

dic. Tota aportació és important. 5, 10, 20, 50 € al mes o al trimestre poden ser vitals per al futur del finançament. Finançar l'Església és ja una feina i una responsabilitat dels qui vivim i alimentem la nostra fe a l'Església. És la nostra responsabilitat. Fem memòria del que ha estat i és l'Església per a la nostra vida, posem-hi un preu, reflexionem en família i acudim a la nostra parròquia o a la nostra diòcesi per veure la millor manera de col·laborar perquè l'Església continuï fent el bé.

Gairebé 500.000 assignacions més per a l'Església catòlica en l'última Declaració de la Renda

L'entrega generosa de tants que han trobat la seva esperança en la vida de l'Església

✉ **Isidro Catela**, director de l'Oficina d'Informació de la Conferència Episcopal Espanyola
Miguel Vinuesa, Oficina d'Informació de la Conferència Episcopal Espanyola

Amb pocs diners, l'Església continua fent molt per tants que encara necessiten tant. I pot continuar fent la tasca, amb eficàcia, gràcies a la generositat d'aquells que han trobat la seva esperança en la vida de l'Església. Pensem, per exemple, en la feina religiosa i espiritual, ja de per si de gran significat social, que comporta sempre altres funcions socials com l'ensenyament; l'atenció als nens, als ancians, als discapacitats; l'acollida dels immigrants; el socors personal i immediat als qui la crisi econòmica ha posat en dificultats; o la feina dels missioners als llocs més pobres de la terra.

És veritat que els números tenen un indubtable atractiu periodístic i les xifres de les assignacions en l'última declaració de la renda han estat enlluernadores. Però, precisament perquè tot el que s'ha relatat sorgeix de les vides entregades i de la generositat suscitada en els qui han trobat la seva esperança en la missió de l'Església, resultaria massa fred si ens quedéssim només amb la dada que s'han registrat gairebé mig milió d'assignacions més, la qual cosa significa un increment percentual de gairebé un punt respecte a l'exercici anterior i una estimació, tenint en compte les declaracions conjuntes, que són ja vuit milions i mig de persones les que assignen a favor de l'Església en la seva declaració de la renda.

Són dades molt importants, però ho són més encara si les valorem en el seu conjunt, de manera adequada, i amb la perspectiva agraïda a cadascuna de les persones que hi ha al darrere, amb la seva decisió lliure i voluntària a l'hora de marcar la casella de l'Església.

L'augment de la suma resultant (67,5 milions d'euros respecte a l'exercici anterior) es deu a la conjunció de diversos factors. D'una banda, s'aplicava per primera vegada el nou coeficient

d'assignació, que ara és el 0,7%, en comptes de l'antic 0,52%. Per un altre, ha estat notable l'augment d'assignacions, que s'acosta en números absoluts al mig milió, exactament 474.832. Cal tenir també en compte la mateixa evolució a l'alça de l'impost sobre la renda. A més, cal recordar que, amb el nou sistema, l'Estat no garanteix ja cap mínim per al sosteniment bàsic de l'Església i que l'increment del coeficient al 0,7 ha anat acompanyat de l'eliminació de l'exempció de l'IVA, des del 1r de gener de 2007, la qual cosa significava fins aquesta data per a les institucions de l'Església un estalvi aproximat de 30 milions d'euros, xifra que ara ha de ser compensada.

Els resultats apunten que el nou sistema d'assignació permetrà mantenir el sosteniment de les activitats bàsiques de l'Església en nivells d'eficiència i austeritat semblants als que han estat habituals fins ara. Sospesats tots els factors en joc, no es disposarà, per aquest capítol, de gaires més recursos, però sembla que es pot esperar que tampoc siguin gaires menys. El que ens porta a concloure que les altres formes de col·laboració al finançament de l'Església, com són les col·lectes, les subscripcions, etc., i que, no ho oblidem, suposen aproximadament el 75% del total del finançament de l'Església, continuaran sent absolutament indispensables.

Per últim, aquest any ens deixa a la retina les imatges de la campanya de comunicació, realitzada el curs passat per fer conèixer millor la rellevància de la presència i de les activitats de l'Església en la nostra societat. Els resultats han estat esperançadors. Hem vist com és possible fer conèixer millor a molts el que l'Església fa per tants. El camí està obert i les properes campanyes en marxa. Perquè continua havent-hi moltes persones que necessiten que aquesta notícia, sempre nova, se'ls continuï comunicant. ❀

Sabies que...?

1.900.000 €

és la quantitat que la Conferència Episcopal Espanyola ha donat l'any 2009 a les Càritas diocesanes de tot Espanya per atendre les necessitats més urgents amb motiu de la crisi econòmica.

El finançament de l'Església catòlica a través dels segles

✎ **Olga Díaz Sánchez**, periodista

L'Església catòlica fins al segle XIX disposava de recursos econòmics suficients, gràcies a les donacions voluntàries que rebia dels catòlics per dur a terme la seva feina. Amb aquests recursos atenia les pròpies necessitats, com l'acció pastoral, la retribució del clergat o la construcció de temples i edificis. A més, podia ajudar els més necessitats de la societat, tant en l'àmbit de la salut amb la construcció d'hospitals, com socorrent persones i famílies que no disposaven de recursos suficients per a viure.

Al segle XVIII i principalment al XIX es van dictar lleis desamortitzadores perquè l'Església va perdre la totalitat del seu patrimoni productiu i per tant la seva capacitat d'autofinançar-se. Davant aquesta situació, la Constitució de 1837 va establir que es lliurés a l'Església una dotació econòmica per a mantenir el culte i el clergat, fonamentada en la precària situació en què havia quedat la Institució com a conseqüència de les successives desamortitzacions.

Des d'aquesta primera dotació fins a l'Acord econòmic entre l'Estat i la Santa Seu de 1979, aquest ha contribuït al sosteniment econòmic de l'Església catòlica de diferents formes segons s'ha establert en les successives Constitucions i Concordats.

En l'article 16 de la Constitució Espanyola de 1978 es garanteix la llibertat ideològica, religiosa i de culte, i s'estableix que els poders públics «tindran en compte les creences religioses de la societat espanyola i mantindran les conseqüents relacions de cooperació amb l'Església catòlica i les altres confessions». Desapareix, per tant, la contribució econòmica directa de l'Estat per al finançament de l'Església catòlica.

El 1979, basant-se en aquest precepte, la Santa Seu i l'Estat Espanyol estableixen un «sistema de col·laboració pel qual l'Estat es compromet a col·laborar en el sosteniment de la Institució catòlica amb respecte absolut del principi de llibertat religiosa» (art II.1). Per a això, es globalitza en una única quantitat les diferents ajudes que percep l'Església i s'estableix un període de tres anys per implantar el sistema d'assignació tributària. D'aquesta manera, són els contribuents els qui decideixen voluntàriament què fer amb una petita part dels impostos que paguen. Per diferents raons, l'assignació tributària no s'implanta fins al mes de maig de 1988, després d'una decisió unilateral per part del Govern, que decideix que el percentatge que rebí l'Església serà de 0,52%, el mateix destinat a altres fins d'interès social.

Quan la quantitat resultant d'aquest percentatge no arribava al mínim establert, l'Estat ho complementava amb una assignació en els pressupostos generals.

L'1 de gener de 2007 va entrar en vigor un nou acord pel qual s'eleva el percentatge del 0,52% al 0,7%. En el mateix acord l'Església renuncia a l'exempció de l'IVA. A partir d'aquesta data l'Església només percebrà el que decideixin els espanyols que posin la X a la casella de l'Església catòlica i no hi haurà assignació pressupostària per a l'Església en els pressupostos de l'Estat.

Des de 1999 els contribuents poden destinar, abans el 0,52%, ara el 0,7% dels seus impostos a l'Església catòlica i un altre percentatge igual a altres fins d'interès social. Quan es posen les dues X no es divideix el percentatge: Església i altres fins socials reben cadascuna un 0,7%.

Grup d'Investigació sobre el Sosteniment de l'Església Catòlica en Espanya (GISIC)

Una feina interdisciplinària

✎ **Silvia Meseguer Velasco**

Professora Dra. Dret Eclesiàstic de l'Estat, Centre Universitari Villanueva, adscrit a la UCM

L'Intercanvi de Notes entre la Nunciatura Apostòlica a Espanya i el Ministeri d'Afers Exteriors i Cooperació, de 22 de desembre de 2006, va recollir el resultat de les negociacions que prèviament s'havien anunciat el 22 de setembre d'aquest mateix any, sobre l'acord aconseguit amb l'Església catòlica en matèria econòmica. El Canvi de Notes en relació amb l'assignació tributària fa referència a quatre aspectes bàsics: substitució del sistema de dotació pressupostària pel d'assignació tributària; elevació del coeficient d'assignació tributària del 0,5239 al 0,7 per cent; desaparició de les exempcions i no subjeccions de l'Església catòlica a l'IVA, i el compromís de l'Església catòlica de presentar una memòria justificativa de les quantitats rebudes de l'Estat a través de l'assignació tributària.

El significatiu canvi justifica per si mateix un nou enfocament de la qüestió. I per aquest motiu, l'Institut Martín d'Azpilcueta de la Facultat de Dret Canònic de la Universitat de Navarra, va organitzar un Simposi Internacional —25, 26 i 27 d'octubre de 2007— que, sota el títol «El finançament de l'Església catòlica a Espanya», va abordar els aspectes més nous de la reforma legislativa en matèria de finançament.

La rellevància i actualitat de la qüestió ha motivat els coordinadors —D. Jorge Otaduy i D. Diego Zalbidea— a donar continuïtat als treballs iniciats en ocasió del Simposi mitjançant la posada en marxa del Grup d'Investigació sobre el Sosteniment de l'Església Catòlica a Espanya

(GISIC), de caràcter interdisciplinari, que té com a objectiu l'estudi de diversos temes relacionats amb el sosteniment econòmic de l'Església al llarg dels dos propers anys.

Formen part del grup actualment trenta-cinc experts, que van respondre a l'àmplia convocatòria que els coordinadors van fer entre ecònoms diocesans, responsables de la gestió econòmica i financera d'entitats eclesiàstiques, professors d'universitat i advocats que assessoren jurídicament les diòcesis.

En les Jornades celebrades fins al moment actual es van abordar els aspectes financers i econòmics, així com els sociològics i estadístics de l'assignació tributària; es va analitzar la reforma portada a cap en el marc de la Llei de l'Impost sobre la Renda de les Persones Físiques (IRPF), i es va estudiar la manera d'afrontar l'actual crisi econòmica i financera, la necessitat d'un protocol d'actuació per a gestionar les inversions, la correcta selecció d'experts i assessors de les entitats eclesiàstiques, els controls sobre la gestió, i, per descomptat, la moralitat de les inversions.

I la metodologia escollida és la més adequada per aplicar a un projecte d'investigació de gran caràcter pràctic i interdisciplinari. En aquest sentit, les Jornades aborden una qüestió d'interès en la qual els ponents —prèviament seleccionats pels coordinadors— exposen els seus punts de vista i, a continuació, s'entaula un debat enriquidor entre tots els col·laboradors. Finalitzada la Jornada d'estudi, els participants disposen d'unes setmanes de reflexió per elaborar les seves propostes sobre el tema objecte d'estudi.

Es tracta, sens dubte, d'una iniciativa que donarà uns magnífics fruits en l'avenç del sosteniment econòmic de l'Església catòlica.

dictum est

«Entre les formes de col·laboració amb la nostra Església, és evident que la millor és la prestació personal. Però també és molt important i necessària la col·laboració econòmica.»

J. S. G.

Actors per un dia

☞ **María Pellicer Gómez-Hortigüela,**
consultora d'Advise Consultores de Marketing y Publicidad

1. Un moment en el rodatge d'una de les seqüències.
2. La sessió de maquillatge abans del rodatge.
3. El director de fotografia controla la llum abans de cada presa.

6 del matí, toca el despertador. Avui és dia de rodatge, cal aixecar-se. Val més esmorzar bé i escollir roba d'abric i còmoda, tenim al davant un dia sencer a la intempèrie i anant d'una banda a l'altra. Però no em queixo, els actors ja deu fer almenys una hora que estan aixecats... l'ofici d'actor... o d'«actor per un dia», perquè en els anuncis del programa Xtants, no tots els protagonistes són actors. Des de l'inici hem volgut narrar històries reals, de debò, quotidianes i, qui millor per explicar-les que els mateixos protagonistes? Aquells que fan la feina de l'Església dia a dia, aquells que estan en contacte amb els més necessitats, aquells que ofereixen consol espiritual i material a qui ho necessita. Per això, aquest no és un rodatge més, és especial perquè inusualment es barregen persones amb oficis i realitats molt diferents: productors, estilistes, tècnics de so, fotògrafs, actors, sacerdots, voluntaris de l'Església, missioners... tots, junts per un dia.

Per un dia, i gràcies a la seva immensa generositat, un mossèn deixa d'atendre els seus feligresos, una germana de la Caritat deixa d'atendre un menjador, una missionera fa una aturada en el camí per posar-se a les mans de maquilladors i a les ordres del nostre realitzador, l'italià Stefano Palombi. Per a tots és un dia veritablement esgotador, ple de llargues esperes entre presa i presa i d'un munt de repeticions, perquè l'exigència és màxima i ells, actors per un dia, aguanten la jornada amb un somriure als llavis.

L'equip al complet serem unes 50 persones, sense comptar el públic espontani, perquè un rodatge sempre atreu les mirades

dels transeünts, la curiositat i les preguntes dels veïns. És normal si tenim en compte que un munt de camions, càmeres, perxes de vestuari, atrezzo i altres envaeixen per un dia un poble tranquil i petit dels afores de Madrid. Per això, acabem oferint-los un cafè calentonet mentre observen el procés de producció d'un anunci de televisió. Moltes persones, molt soroll però tot està mil·limètricament organitzat, no es pot perdre temps i cadascú sap exactament el que ha de fer, perquè quan el realitzador digui: «Preparats, llestos... rodant!», un mossèn obri les portes d'una església, una monja jugui amb uns nens, uns pares bategin el seu fill o una voluntària marqui la X a favor de l'Església en la seva Declaració de la Renda.

El sol s'està ponent i el dia arriba al seu final, estem tots molt cansats i amb fred, però sabem que ha valgut la pena, que el treball ha sortit bé i que en gran manera ha estat gràcies a ells, a aquests «actors per un dia» que ens han regalat el seu temps i la seva amistat. Tornem als cotxes en direcció a Madrid, i satisfet penso, demà més.

**“Qui millor
per explicar
històries que els
protagonistes
mateixos?”**

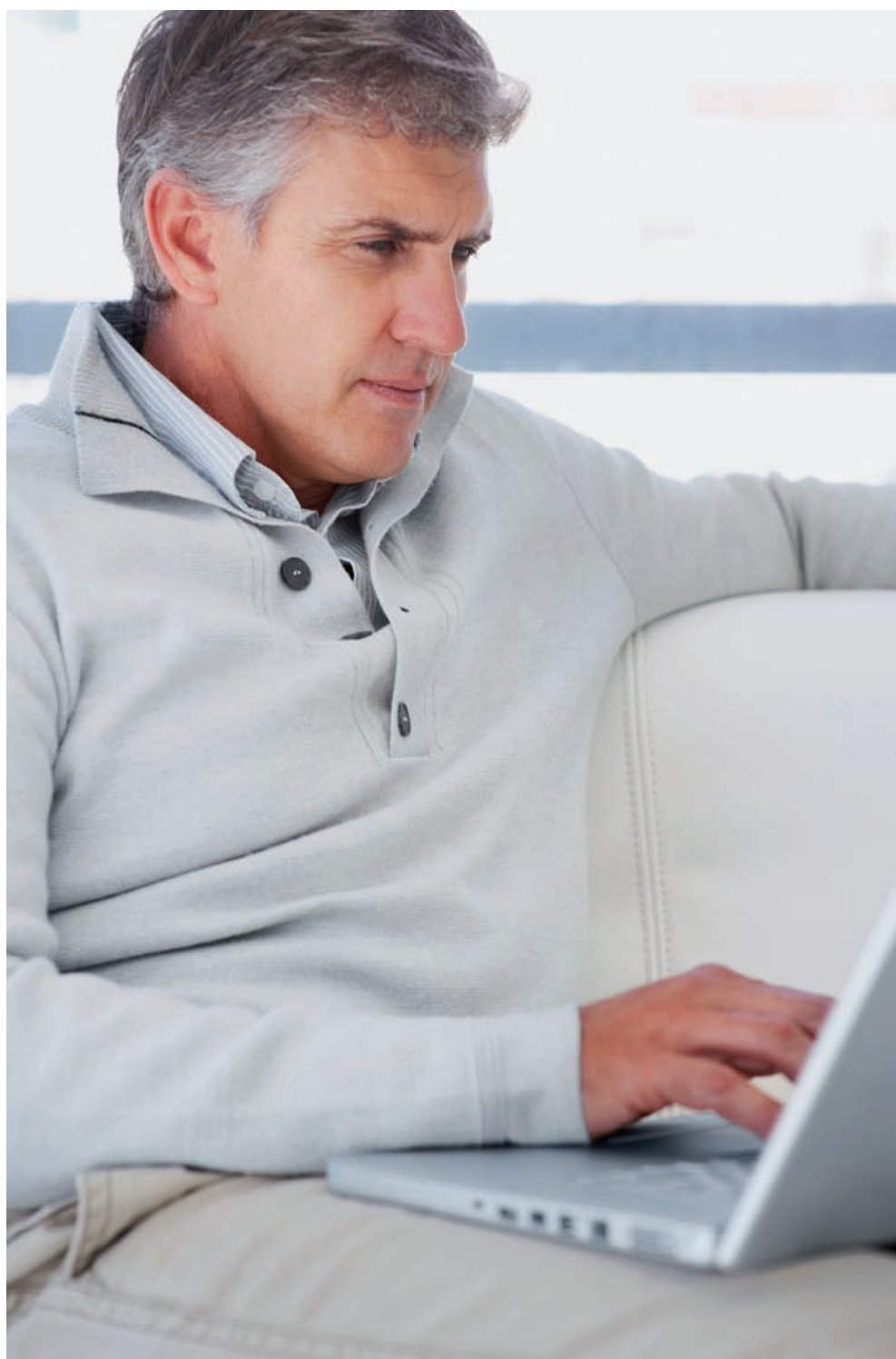
Església online

Acudir en la bona direcció: www.portantos.es

✎ **Lucía Sánchez Sánchez**, consultora d'Advise Consultores de Marketing y Publicidad

Les noves tecnologies són el llenguatge del present per a moltes persones i especialment per als mes joves. Les possibilitats que ofereix el

mitjà on-line són enormes gràcies a la immediatesa, l'agilitat i la capacitat de resposta que tenen.

El Programa per al Sostiniment Econòmic de l'Església també compta amb un espai propi en l'entorn on-line en el qual tots els usuaris poden ampliar la informació que es veu a les campanyes. Des del seu llançament el novembre de 2007 ha anat evolucionant amb l'objectiu d'oferir novetats i facilitar al màxim la navegació als usuaris.

A través del portal els navegants poden veure totes les campanyes de TV, llegir els casos reals dels seus protagonistes i fins i tot enviar ells mateixos la seva història perquè es pugui publicar posteriorment. Cadascuna de les seccions permet la possibilitat de poder compartir amb un amic la informació que més interessant ens sembli enviant-la-hi per correu electrònic o imprimir-la si volem. Una altra de les funcionalitats del

portal **portantos.es** és que permet la descàrrega de documents i d'altres materials relacionats amb el Programa. Hi ha també diverses possibilitats per fer una col·laboració amb una de les 69 diòcesis: l'usuari pot reomplir un formulari amb les seves dades perquè la seva diòcesi s'hi pugui posar en contacte, prendre nota del número de

compte de la diòcesi per fer-hi una transferència bancària o fer-la en aquest mateix moment via on-line. Fins i tot en el cas de desconèixer a quina diòcesi pertany la seva parròquia pot descobrir-ho mitjançant el cercador de diòcesi en què només cal que introdueixi el seu codi postal.

Portantos.es ofereix una via de contacte que moltes persones ja han utilitzat per resoldre dubtes sobre algun dels temes del Programa o per a sol·licitar nous materials a la secció de Documentació. Totes aquestes

peticions són recollides i valorades per posar-les en marxa, per la qual cosa en molts casos són els mateixos usuaris els que ajuden a fer que la pàgina millori i progressi amb els seus suggeriments i peticions.

Són ja més de 150.000 persones les que coneixen el site i més del

Són ja més de 150.000 persones les que coneixen el web i més del 70% les que l'han afegit als seus preferits

70% les que l'han afegit a la seva llista de webs preferits. La pàgina continuarà actualitzant-se de cara a futures campanyes amb nous continguts i seccions relacionades amb el Programa per al Finançament de l'Església.

Com fer un donatiu a través de Xtants

✉ **Miguel Ángel Luque Manosalvas**, cap del departament d'Instituciones Eclesiásticas de CajaSur

La Conferència Episcopal Espanyola, en col·laboració amb CajaSur, ha habilitat un servei per canalitzar de forma senzilla els donatius que els fidels

vulguin realitzar per col·laborar en el Programa de finançament de l'Església catòlica espanyola, a través del web www.portantos.es.

En accedir a la citada pàgina web, farem clic sobre l'opció “Col·labora” (Fig.1), que ens redirigeix cap a la pàgina “Col·labora amb nosaltres”. A la part inferior apareix la casella “Cerca la teva diòcesi” (Fig.2),

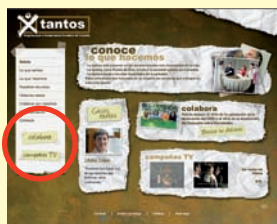

Fig.1

Fig.2

on introduïm el codi postal de casa nostra i es desplegaran les dades de la diòcesi corresponent. L'apartat 3 de la pàgina és el que permet realitzar el donatiu via *on-line*. En clicar sobre el requadre “Fes-ho ara” (Fig.3), accedirem a la finestra “Aplicació de donatius” (Fig.4), on se'ns presenten les opcions següents:

Dades del donatiu:

Tipus de donatiu: que podrà ser *Periòdic* o *Únic*. Si és periòdic s'habilita l'opció Periodicitat en què se selecciona la freqüència de l'aportació.

Forma de pagament: les opcions a elegir són *Dèbit en compte*, *Targeta de crèdit* o *Transferència mitjançant CajaSur en línia*, aquesta última només disponible per a donatius únics.

Import: quantitat que volem consignar a la donació.

Subfinalitat: en aquesta opció elegirem la diòcesi on volem realitzar el donatiu.

Dades per realitzar el pagament: depenent de la forma de pagament que escollim, l'aplicació sol·licitarà les dades pertinents.

Dades del donant: en aquest apartat marcarem si volem comunicar les nostres dades, a fi de rebre a

casa nostra el corresponent certificat fiscal de la donació realitzada.

En fer clic a “Continuar” l'aplicació ens sol·licitarà la confirmació de les dades consignades, i en tornar a fer clic a “Continuar” quedarà realitzada la donació *on-line* a través del portal de *Per tants*, d'una manera ràpida, senzilla i sobretot segura.

A la teva Declaració de la Renda, si ho vols, pots modificar el teu esberrany i marcar la X a favor de l'Església.

Com?

A través d'Internet:

A www.agenciatributaria.es, utilitzant la clau alfanumèrica que has rebut amb l'esberrany.

Per telèfon:

Trucant al **901 200 345**, telèfon de Renda Assistència.

Personalment:

A les oficines de l'Agència Tributària amb cita prèvia concertada a través de www.agenciatributaria.es o del **901 22 33 44**.

Si fas personalment la Declaració, **no t'oblidis de marcar la X**. Si l'encarregues a d'altres, **recorda'ls que marquin la X per tu**.

Per tants que necessiten tant

Fig.3

Fig.4

Entra i informa-te'n a
www.portantos.es

DVD

Una Iglesia para todos

Contracorriente
Producciones

El Secretariat per al Finançament de l'Església de la Conferència Episcopal Espanyola, d'una manera amena, ens acosta aquesta proposta encaminada a formar i conscienciar sobre el finançament de l'Església. El DVD inclou tres vídeos. El primer, dedicat especialment als sacerdots, ens dona consells d'economia i ens parla de coresponsabilitat, comunicació de béns, claredat de comptes, finançament, implicació de tots, formació de laics, etc. El segon, enfocat en general a tota la comunitat cristiana, ens ofereix informacions essencials per a entendre de què estem parlant quan pensem en la nostra Església i en el seu finançament, aportant una sèrie de dades senzilles però contundents. El DVD es tanca amb una entrevista a Fernando Giménez Barriocanal, vicesecretari per als Assumptes Econòmics de la Conferència Episcopal Espanyola, el qual, de manera directa i clara, ens ofereix una reflexió ben documentada per a aprofundir en aquestes qüestions dels recursos de l'Església. Molt recomanable. Aquest DVD es distribuirà a través de les diòcesis.

Nova conversa a la solana

☞ **Miguel de Santiago**, director adjunt de la revista *ECCLESIA*

—Heu vist que ja tornen a donar la llauna amb la declaració de la renda?

—Doncs jo em pensava que, amb això de la crisi i la desocupació, aquest any Hisenda ens perdonaria els impostos.

—Doncs, mira, potser, ens han de retornar cèntims, perquè ens n'han retengut més dels que ens correspon pagar.

—El que deia és que ja van amb els papers per a la declaració... Hisenda ha enviat els esborranys, els bancs han fet arribar rebuts i

resguards, i els capellans van amb la propaganda de la X perquè la marquem en l'ajuda a l'Església catòlica...

—Ja tornen a demanar, els capellans. Com sempre.

—Ets tu, Eufrasio, el qui sempre està amb la mateixa música. L'Església ja no la finança l'Estat; s'autofinança. L'Estat és un mer intermediari, perquè, si posem la X en la declaració, estem dient-li que volem que una petítissima proporció dels nostres impostos vagi a l'Església catòlica perquè els destini a les seves necessitats: de personal, d'activitats pastorals, d'exercici de la caritat... Perquè l'Església som tots; i les persones no viuen de l'aire.

—A veure: el que jo us volia dir és que m'han enviat d'Hisenda l'esborrany de la declaració i no he vist la X per enlloc; que la casella corresponent està en blanc. Sí, jo vull ajudar l'Església en les seves necessitats. Però la declaració no té la X i jo vull posar-la.

—Doncs mira, Daniel, no serveix de res marcar-la amb bolígraf, perquè el que s'afegeixi en els papers de l'esborrany d'Hisenda no està inclòs en el codi de barres i, per tant, no ho llegirà després el programa informàtic quan les revisi i controli. Així que compra uns impresos i copia en ells tot el que ve a l'esborrany d'Hisenda i afegeix la X a la casella corresponent.

—Us deia que, potser, ens perdonaven la declaració... Bé, jo no he de fer-la, vaja, que no hi estic obligat.

—El teu cas, Eufrasio, el resol l'amic Gerardo, que és l'entès; ja has vist com ha solucionat el meu dubte.

—Efectivament, també tinc solució per a això de l'Eufrasio: hem de presentar la declaració, encara que no hi estiguem obligats; ah! i marcar la X. No heu pensat el que fa l'Església i que val la pena ajudar-la? I nosaltres som Església i formem part de la gran família dels batejats i participem, més o menys, a vegades menys que més, en el culte i la vida sacramental. Hi ha despeses de personal, edificis, manteniment, d'ajuda als més pobres i necessitats...

—Perquè vegis, Gerardo, que no sempre et porto la contrària, faré la declaració, encara que només sigui per posar la X. Bé, que me la faci el meu fill, perquè jo no sé res d'aquestes coses. O vaig a una gestoria. O al banc, que crec que també allí me la poden fer. Que sí, home, que cal donar suport a aquesta feina tan important que realitza l'Església arribant més enllà fins i tot que els poders polítics i socials.

—Has dit bé, perquè facis el que facis (omplir impresos nous, fer una declaració complementària amb la X per descomptat, que te l'emplenin per ordinador els del banc, la gestoria o el teu nét) sempre has de signar perquè sigui vàlida. Ja ho sabeu tots dos, i digueu-ho a tota la família: cal signar després d'haver comprovat que les dades són correctes i que heu posat la X a la casella d'ajuda a l'Església catòlica. ♣

dictum est

«L'Església necessita no només la gràcia i els dons de Déu, sinó també la nostra aportació humana i material. Amb la vostra ajuda, continueu fent realitat el lema repetit tantes vegades: XXI segles fent el bé.»

S. M. A.

Campanya de publicitat del programa *Per tants de 2008*

Un primer gran pas

☞ **Guillermo Navarro Marqués**, president d'Advise Consultores de Marketing y Publicidad

El canvi en el sistema de finançament de l'Església a Espanya va crear la necessitat de desenvolupar una estratègia de comunicació i una campanya per al Programa de Sosteniment Econòmic, la qual cosa suposava per a nosaltres una gran responsabilitat i no poques dificultats. Els continguts d'aquesta campanya, el to i l'estil dels missatges i la incertesa sobre la seva possible acceptació per part de la societat eren algunes de les principals inquietuds.

El desenvolupament d'una campanya publicitària és un procés més tècnic i laboriós del que pot semblar a primera vista. Hi ha un procediment rigorós d'investigació i d'estratègia que requereix un treball minuciós abans de veure's reflectit a la pantalla d'un televisor, en un periòdic, o a la ràdio.

Per aquests motius, encara que la campanya es va llançar el novembre de 2007, el treball es va iniciar l'octubre de 2006 a fi de desenvolupar una estratègia de comunicació amb garanties d'èxit a curt i llarg termini.

Per elaborar aquesta estratègia el primer pas va ser desenvolupar una investigació de mercat en dos fronts: coneixement i opinió de la població espanyola sobre el finançament de l'Església i anàlisi de les experiències publicitàries anteriors, a Espanya i a altres països, de l'Església catòlica. Els aprenentatges obtinguts van servir per guiar tot el desenvolupament del pla de comunicació.

En paral·lel, el Secretariat per al Finançament de l'Església en col·laboració amb agents de pastoral, va elaborar un document fonamental, en termes de comunicació, en el qual es recollia l'essència dels continguts que haurien de transmetre les campanyes.

El següent pas va ser desenvolupar l'estratègia de comunicació pròpiament dita. Els aspectes més importants, abans de sol·licitar la col·laboració econòmica, van ser informar sobre el nou finançament de l'Església i sobre la seva activitat; cercar un equilibri en la comunicació entre les accions pastorals i socials; aconseguir la implicació de les diòcesis; crear una marca, i planificar la compra de mitjans amb cautela, evitant programes que pels seus continguts fossin poc afins al missatge de l'Església.

Després es va definir l'estratègia creativa: aconseguir condensar tota la informació obtinguda per fer-la arribar als diferents públics. Calia trobar un fil conductor present en tota la comunicació i un *claim* que transmetés el missatge. «Per tants que necessiten tant» unit a la marca Xtants uneixen la sol·licitud de col·laboració i el destí dels fons que se sol·liciten: l'ajuda als altres.

El «fil conductor» es va basar en les persones que formen l'Església, en la seva feina i la seva motivació per fer el que fan: la seva fe.

La campanya va tenir dues

fases: la primera, durant la tardor, informava sobre la feina de l'Església, i des de les diòcesis se sol·licitava la implicació dels catòlics en el seu sosteniment econòmic, i la segona, per primavera, on es demanava als contribuents que marquessin la X en la seva declaració de la renda.

Pel que fa a creativitat, es va optar per la utilització de personatges reals. Aquells que dia a dia dediquen la seva vida als altres. Els espots havien de reflectir aquesta realitat. Es va recórrer a la combinació d'un conegut director creatiu espanyol i a

l'experiència del director creatiu italià que ha desenvolupat campanyes per a la Conferència Episcopal Italiana, des de fa quinze anys, amb gran èxit. El primer aportava el coneixement local i el segon una indubtable sensibilitat envers els temes religiosos.

El resultat va ser un encertat equilibri entre aspectes pastorals i de tasca social. Afirmacions com «Creure en Déu i tenir fe en les persones» o «Per tants que es lliuren per Déu als altres» es recullen en les campanyes reivindicant la tasca de l'Església, la seva importància i la sòlida base en què se sustenta: la fe dels seus membres.

Sense cap dubte s'ha donat un primer pas sòlid per al futur de l'economia de l'Església a Espanya, com ho demostra el fet que 500.000 nous contribuents van marcar la X en la seva declaració de la renda a favor de l'Església catòlica. Però cal, per continuar avançant en la bona direcció, que tots els catòlics, i aquells que s'identifiquen amb la seva feina, contribueixin al seu sosteniment econòmic d'una manera activa.

Sabies que...?

1.400.000

és el nombre d'alumnes que l'Església catòlica educa en els seus 2.656 centres no universitaris, amb més de 84.000 professors, entre els nivells d'ensenyament concertat i no concertat.

Font i elaboració: OESI/06

L'autofinançament de l'Església és qüestió nostra

✪ **Felícísimo Valbuena de la Fuente**, catedràtic de la Universitat Complutense de Madrid

Sabem situar qualsevol cosa, animal o cosa en el món real quan sabem la seva longitud, la seva amplada i la seva altura. Si ens falta algun d'aquests elements, no podrem presentar-ho d'una manera exacta.

Per conèixer com funciona una societat hem de tenir en compte també tres aspectes: a) com es relacionen unes persones amb les altres; b) què fan aquestes persones amb les coses, i c) quina és la seva relació amb la divinitat.

La relació dels catòlics amb Déu

Començarem per l'última de les relacions que hem enumerat. És la principal, però no la que ocuparà més espai en aquest article. Té la missió d'anunciar l'evangeli i fer present la memòria de Jesucrist i la bona notícia en el nostre món. D'aquesta manera cuida les relacions dels

fidels amb Déu.

En totes les societats del món les persones ofereixen culte a Déu o a diversos déus. Algú pot dir que hi ha hagut, hi ha i hi haurà societats atees. Els exemples

més propers en la història, a Europa, han estat el règim nacionalsocialista i els règims comunistes. Això no obstant, si veiem dos documentals — *El triomf de la voluntat*, un documental molt cèlebre sobre el Congrés nazi de 1934 a Nürenberg, i *Stalin, el déu vermell* — ens adonem immediatament que el que Hitler i Stalin van fer va ser secularitzar el dogma de la Santíssima Trinitat i convertir-se ells mateixos en déus a qui els seus pobles rendien culte. Si alguns o molts catòlics redueixen la seva religió al

culte, no coneixen a fons la seva religió. Encara que ells no ho vulguin reconèixer, poden acabar en la idolatria, que té molt poc de catòlica.

La relació dels catòlics amb les coses

«Obras son amores, y no buenas razones.» O «La mejor prueba de que una persona quiere a otra es comprobar si recorre la distancia entre su corazón y lo más próximo a su corazón: la cartera».

Què volen dir aquestes expressions populars castellanes? Senzillament, que el culte, la predicació, les esglésies com a edificis... no estan en l'aire, com si fossin pura espiritualitat. No són realitats perfectes, acabades, sinó *infectes*, és a dir, 'sense acabar'. Només cal recordar que no

podem separar la longitud de l'amplada i de l'altura per adonar-nos que pràcticament en totes les religions, els fidels contribueixen a sostenir econòmicament els seus sacerdots i a construir i mantenir els edificis i les obres d'ajuda als desfavorits. I aquí hi ha diferències entre unes i altres, com els continents es distingeixen els uns dels altres. No totes, però sí algunes Esglésies tenen molt present aquesta unió de les relacions amb Déu i les relacions amb les coses. En concret, algunes Esglésies protestants consideren que la col·laboració econòmica amb l'Església constitueix un dels principals indicadors de pertinença religiosa. Per a ells, arriba a tenir tanta importància com per als catòlics la pràctica dominical. Per descomptat, no totes les Esglésies protestants. Només cal recordar que a la República Democràtica Alemanya, el règim de la qual era comunista, l'Església luterana rebia un 1% del pressupost nacional per sostenir-se econòmicament. Pel que fa a Espanya, estem assistint a un canvi important. Fins fa aproximadament vint anys, estàvem acostumats a considerar que l'Estat o l'Administració pública

havia d'encarregar-se de mantenir les despeses de manteniment de l'Església catòlica. Després, els acords de l'Església amb el Govern van permetre que el que abans era «alta política» es transformés en una «qüestió de consciència», ja que deixava llibertat perquè els qui feien declaració de la renda, posessin una X si volien contribuir al sosteniment de l'Església.

L'Església catòlica no vol la «mentalitat de la subvenció»

Això no obstant, durant aquests últims vint anys, ha anat estenent-se, sobretot a Europa, i més concretament a Espanya, «la mentalitat de la subvenció». Molts milions de persones pensen que moltíssimes activitats han d'estar subvencionades. Ortega i Gasset definia l'home-massa com aquell que es creu amb dret a tot i sense obligacions. Doncs bé, l'Església catòlica espanyola s'estima més una altra via. No vol dependre del que a Alemanya s'anomena l'«impost religiós». L'Estat alemany només eximeix de tributació el ciutadà que, da-

vant el jutge, «renegui» de la confessió a la qual se suposa que està adscrit.

Estem en el temps dels Estats laics i les societats plurals i l'Església espanyola vol que el manteniment dels seus sacerdots, de les seves Catedrals, esglésies i patrimoni artístic depengui fonamentalment dels mateixos creients. Això planteja la molt important, i també decisiva qüestió que la missa diària i/o dominical és un senyal necessari, però no suficient, que pertanyem a l'Església. La parròquia i l'església i les seves dependències no són del bisbe ni dels capellans, són un patrimoni de tots els creients. Només en la mesura que sentim aquest patrimoni com nostre i ens hi arribem a sentir afectats, comprendrem el sentit de la nostra contribució econòmica.

Tot esforç serà poc per evitar el defecte fonamental de molts rics espanyols que expressaré amb paraules que tots entenem: no anem sobrats de generositat. Sembla mentida que molts, sent tan rics, s'assemblin tant a l'home-massa d'Ortega. També ells volen de manera molt plaent en els núvols de la subvenció. Quants establiments turístics gaudeixen d'una bona, d'una extraordinària salut econòmica, gràcies al fet que el patrimoni artístic

de l'Església constitueix un atractiu molt important per al món dels negocis! Recordem com revitalitzaven les ciutats de Castella-Lleó aquelles exposicions sobre Les Edats de l'Home. El mateix

L'Església no es cansa de distribuir assistència social

podem dir dels Anys Compostel·lans, que tant han afavorit el turisme en el Camí de Santiago. Això no obstant, han sentit vostès parlar d'una acció conjunta d'aquests hotels, restaurants, bars i agències de viatges per ajudar a sostenir el patrimoni de l'Església de les seves ciutats? I com si es tractés d'un acudit sense gràcia, més que no pas d'una paradoxa, pot ser un comportament molt comú que els qui n'estan més beneficiats no posin la X en la seva declaració de la renda.

La relació dels catòlics amb les altres

Formar un sacerdot estudiós, dedicat i ensenyar-li que prediqui bé, o molt bé, val diners. Atendre en residències dignes els capellans jubilats, també. El mateix podem dir dels religiosos i religioses. Molts d'ells es dediquen a l'ensenyament, i no presenten problemes especials de finançament. Ara bé, també un gran nombre d'ells gestionen, amb seglars, programes

per ajudar els qui són a l'atur, malalts o que passen fam. Traspassen les nostres fronteres. I mentre algunes ONG han tingut episodis d'escàndols, Càritas i Mans Unides, entre d'altres, són una garantia d'una gestió excel·lent de tots els fons que reben.

De la mateixa manera que més amunt advertia contra el risc de reduir la religió a culte, no està de més indicar que tampoc podem reduir la religió a beneficència, perquè és situar-nos al límit mateix amb l'ateisme. L'Església no es cansa de distribuir assistència social: «Aneu i anuncieu l'evangel·li. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.» La tasca d'evangelitzar i anunciar el missatge de Jesucrist també té un cost que sentirem com propi.

El finançament de l'Església depèn dels catòlics.

Col·laboreu amb una subscripció periòdica enviant aquesta butlleta a la vostra diòcesi o parròquia.

Domiciliació bancària a favor de l'Església catòlica

Cognoms		Nom	
NIF	Adreça	Número	Esc./Pis
CP	Població	Província	Telèfon
D	CODI COMPTE (20 dígits)		
	ENTITAT	OFICINA	DC
			N. COMPTE
Em subscric a favor del finançament de l'Església catòlica amb		euros al	☐ Mes ☐ Trimestre ☐ Semestre ☐ Any
Voleu rebre un certificat per a desgravar de l'IRPF?		☐ Sí ☐ No	Data Firma

Les vostres dades estan protegides per la llei i només es tractaran informàticament a efectes de gestionar el vostre donatiu.

els seglars a l'Església

Mercedes Orbe Sivatte, Dra. en Historia

✉ **José Ignacio Rivarés,**
redactor d'ECCLÉSIA

Quina és exactament la seva feina a l'arquebisbat de Pamplona?

Treballo a la Delegació d'art, tractant de posar al servei de l'Església diocesana els meus coneixements en la matèria. Parròquies i convents s'adrecen a nosaltres per temes de restauració de béns mobles, perquè tenen necessitat d'adquirir objectes per al culte que poden estar disponibles en altres esglésies, amb les quals els posem en contacte, o perquè volen obrir la seva església a visites i necessiten una síntesi artística d'allò més representatiu que tenen. Lògicament, mantenim també relació amb les institucions civils —govern foral i ajuntament, sobretot— que sol·liciten sovint documentació per poder intervenir en els béns eclesiàstics.

Ha de ser reconfortant treballar amb el ric patrimoni de l'Església, però també una mica frustrant, a la vista de les nombroses obres d'art que requereixen restauracions i cures, i allò que s'ha limitat dels pressupostos. M'equivoco?

Dono gràcies al Senyor molts cops per aquest treball, que em permet conèixer des de dins l'interès dels rectors per conservar i millorar el patrimoni de les seves esglésies i ermites. Les obres de conservació i arranjament a les esglésies històriques continuen, certament, però el patrimoni de la fe viva, activa, del poble s'ha reduït al mínim, per la qual cosa resulta molt complicat, i gairebé heroic, reunir les quantitats necessàries per a l'arranjament del patrimoni material que administra l'Església.

És vostè també catequista. No sembla que els temps

que corren siguin els millors per fer conèixer la bona notícia de Jesucrist. Com és la seva experiència en aquest camp?

Si l'art m'incorpora a la història viva de l'Església, la catequesi em permet actualitzar la fe en Crist i transmetre als joves que s'acosten a la parròquia les raons que hi ha per creure. Aquests nois i noies tenen ara l'ocasió de sentir la veu de l'Església. Ja s'encarregarà el Senyor que floreixi la llavor quan sigui. És una feina molt gratificant.

Amb gran preocupació i tristesa, ja que el nombre de persones que acudeixen a sol·licitar ajuda ha augmentat, i ens trobem amb quadres i situacions veritablement dramàtics. Però la solució total, que seria trobar-los un treball, no és possible, amb la qual cosa les cures que es poden fer són únicament «pal·liatives».

Càritas assegura que ha augmentat considerablement el nombre de persones que acudeixen a

perança a tot arreu.

No tardarà a començar la nova campanya de la declaració de la renda. Què els diria vostè a aquelles persones que, bé per deixadesa, bé per altres raons, continuen sense marcar la X a la casella destinada a l'Església?

Que és el moment de fer efectiva la nostra ajuda material a la institució més antiga de la nostra cultura, institució que, a més de socialitzar en el sentit més complet gran part dels joves, és la responsable de la majoria dels centres assistencials, sense oblidar que el 80% del patrimoni historicoartístic, gran part en ús, l'administra ella i en vetlla la conservació amb responsabilitat i esforç.

Mercedes Orbe Sivatte (Barcelona, 1954) ho té clar. «Cal donar suport econòmic a l'Església, la institució més antiga de la nostra cultura.» Encara que catalana de naixement, aquesta doctora en Història i graduada en Ciències de la Religió ha viscut tota la vida a Pamplona, a l'Arquebisbat de la qual treballa des de 1988, a la Delegació d'art. Allí ha participat en l'elaboració del Catàleg Monumental de Navarra, que recull en nou toms tot l'art religiós de la Comunitat Foral. El seu és un nou testimoni de la participació dels seglars en l'Església.

Encara m'emociono en recordar el detall del primer grup de catequesi de confirmació que vaig preparar, que em va enviar un bonic ram de flors a casa.

Com s'està vivint a la seva parròquia i a la seva ciutat la crisi econòmica?

menjar calent als menjadors socials. La pobresa té ara nous rostres?

Sens dubte. El banc d'aliments, que aquí funciona molt bé a través de les Càritas parroquials, ha multiplicat la seva demanda. La misèria deixa entreveure la mateixa falta d'afecte i d'es-

Només cal moure un dit per ajudar tants que necessiten tant. Entra a www.portantos.es

Entra i informa't del que avui la teva Església està fent per tants.

